

I.2. ESTAT ESPANYOL (BOE del primer semestre de 1990)

per Joan Ramon SOLÉ I DURANY

Pel que fa a aquest període destaquem en primer lloc l'Acord, de 19 d'abril de 1990, entre el Govern de l'Estat i el de la Generalitat de Catalunya pel qual es dona un suport econòmic especial a determinades activitats de normalització lingüística, anomenat comunament serrells lingüístics. Ens ha semblat interessant de reproduir-ne el text íntegre en la seva transcripció literal:

«A Barcelona, el 19 d'abril de 1990, reunits els representants del Govern i de la Generalitat de Catalunya en la Comissió Bilateral de Cooperació, Sr. Joaquim Almunia Amann i Sr. Miquel Roca i Junyent, i el Conseller de Cultura, Sr. Joan Guítart i Agell.

»EXPOSEN:

»En compliment dels mandats continguts en les normes sobre normalització lingüística, tant l'Administració de l'Estat com la de la Generalitat de Catalunya han realitzat importants esforços, que s'han concretat respecte de la primera d'elles en el traspàs a la Comunitat Autònoma d'aquelles àrees més relacionades amb la llengua, com són l'educació i la cultura, i en una sèrie d'actuacions que han tingut per objecte per a ambdues normalitzar l'ús de la llengua catalana en els diferents àmbits administratius i socials de Catalunya.

»L'oficialitat del català, com a llengua pròpia de Catalunya, comporta unes despeses econòmiques per a la Generalitat. Fins avui, aques-

tes despeses han estat contemplades en la fórmula genèrica aprovada per al finançament de les Comunitats Autònomes, i no és aconsellable reconsiderar aquest criteri al marge de la futura revisió global d'aquell sistema, en el moment legalment pertinent.

»No obstant, per part de la Generalitat de Catalunya s'ha posat de manifest la necessitat que el Govern intensifiqui la seva aportació financera per a un assoliment més acabat dels objectius de la normalització lingüística. Plantejament que ha estat correspost per aquest últim mitjançant una oferta de cooperació institucional que fos assumible per ambdues parts.

»Per tant, el Govern considera convenient procurar mitjans de finançament complementaris que permetin la consecució de la finalitat expressada, fins que, arran de l'elaboració del futur sistema de finançament es prevegi un tractament idoni de la matèria que, amb vocació de permanència, eviti nous plantejaments periòdics d'insuficiències

i propostes de solució no coherents amb el conjunt dels mecanismes financers de l'Estat de les Autonomies.

»Per part de la Generalitat de Catalunya, aquest acord suposa reforçar el seu important paper en la gestió de les actuacions de normalització lingüística de la seva competència, en ordre a una òptima utilització dels recursos que es transfereixen pel Govern, la destinació dels quals són els objectius i línies d'actuació que s'enuncien a continuació.

»Per tot això, ambdues parts subscriuen les següents

»CLÀUSULES:

»*Primera.*— El present conveni té per objecte definir el suport del Govern a la Generalitat de Catalunya en matèria de normalització lingüística per a la realització de les actuacions que, a cada àrea, s'especifiquen en la clàusula següent.

»*Segona.*— Es determinen com a àrees d'actuació del present conveni les següents:

»1. Àrea educativa

»1.1. Suport de les activitats de normalització lingüística a la Universitat, atès que suposen una important contribució a l'ús del català en la investigació científica que es desenvolupa en l'àmbit universitari. Aquest suport es refereix a la realització de les següents tasques:

— Traducció de materials científics al català.

— Edicions universitàries de caràcter científic-tècnic en llengua catalana.

— Elaboració i publicació d'un diccionari bilingüe de termes científic-tècnics, bé amb caràcter general, bé per matèries.

»1.2. Suport a la tasca desenvolupada per l'Institut d'Estudis Catalans en relació amb l'activitat investigadora en el camp filològic, el contingut de la qual es refereix a les següents actuacions:

— Suport a projectes concrets d'investigació filològica que proposi l'Institut.

— Ajuts a la traducció al català de determinats textos de caràcter jurídic, com són les compilacions o treballs d'índole similar.

— Subvencions a la realització d'estudis, per part d'entitats privades interessades, que tinguin com a finalitat l'anàlisi del grau de coneixement i utilització de la llengua catalana en les diferents àrees geogràfiques de Catalunya.

— Promoure el desenvolupament de projectes d'investigació, per part de les entitats públiques competents, l'objectiu de les quals sigui analitzar, des de la perspectiva social i territorial, la situació en què es troba el grau d'utilització i coneixement de la llengua catalana.

»1.3. Suport a determinades actuacions que puguin ser promogu-

des per l'Institut de Sociolingüística Catalana.

»1.4. Foment de l'ensenyament del català en els programes d'educació d'adults, a fin d'atendre el sector de població que, pel fet de trobar-se al marge del procés reglat de normalització lingüística —que afecta principalment les capes més joves de la població—, pateix majors carències en el coneixement de la llengua, principalment escrita.

»2. Àrea de cultura.

»2.1. Concessió d'ajuts a l'edició de textos en català i traducció de textos en català a altres llengües.

»2.2. Suport a les publicacions en llengua catalana, amb la finalitat de promoure i difondre tota obra que suposi una contribució al patrimoni cultural espanyol, en particular de les següents activitats:

- Edició en castellà d'obres escrites en català.
- Traducció d'autors espanyols a altres llengües.
- Edició d'obres de difícil publicació —qualsevol que sigui la llengua en què estiguin escrites.

»2.3. Suport a la producció cinematogràfica en llengua catalana, com a conseqüència de l'interès a impulsar i difondre la creació artística que utilitza aquest mitjà d'expressió.

»3. Àrea de mitjans de comunicació social.

»3.1. Subvencions a la premsa

periòdica diària en llengua catalana.

»3.2. Suport a les publicacions periòdiques de pensament i cultura en llengua catalana.

«4. Àrea d'Administracions Públiques.

»4.1. Aprofundiment en els programes que tenen per objecte facilitar el coneixement i l'ús del català pels funcionaris de les Administracions Públiques situades a Catalunya, en particular les locals, per contribuir al compliment del mandat legal que estableix la cooficialitat del castellà i del català en l'àmbit de l'Administració.

»4.2. Realització d'actuacions encaminades a facilitar l'ús del català als ciutadans davant les Administracions Públiques, en particular davant les Entitats Locals, possibilitant així l'exercici del dret dels ciutadans a utilitzar la llengua catalana.

»Tercera.— Per a la realització de les activitats descrites anteriorment, el Govern es compromet a finançar per als anys 1990 i 1991 la quantitat de tres mil cinc-cents milions de pessetes en cadascun d'ells.

»Quarta.— A partir de la firma del present conveni la Generalitat de Catalunya es farà càrrec, amb els esmentats fons, de la realització de les actuacions abans esmentades i d'aquelles altres que s'orientin a l'atenció de l'especificitat lingüística de Catalunya.

»Al final de cada exercici i en el informe detallat dels programes realitzats, i el seu import, amb càrrec al present CONVENI.

»Pel Govern

Per la Generalitat
de Catalunya

Joaquim Almunia Amann

Miquel Roca i Junyent
Joan Guitart i Agell»

Pel que fa a normativa estatal reguladora d'aspectes idiomàtics cal esmentar l'Ordre d'1 de febrer de 1990 (BOE núm. 356, del 9), per la qual s'estableixen els models oficials de recepta mèdica per a la prestació farmacèutica en el Sistema Nacional de Salut, ja que l'article 1r. afirma que: «Les receptes mèdiques utilitzades en la prestació farmacèutica del Sistema Nacional de Salut hauran d'ajustar-se al que disposa l'Ordre present, sens perjudici de les diferències idiomàtiques i d'identificació que les Comunitats Autònomes competents introdueixin. (...)»

Administració de justícia

En aquest àmbit continuem trobant les minses previsions lingüístiques que contenen algunes convocatòries de places mitjançant la clàusula següent: «Per a la provisió de places vacants en Comunitats Autònomes que tinguin llengua oficial pròpia, el coneixement oral i escrit d'aquella, degudament acreditat mitjançant certificat oficial, comportarà un reconeixement, només a aquests efectes, de sis anys d'antiguitat a més dels que tingués el funcionari.» Així, aquesta clàusula apareix en les convocatòries següents:

— Ordre de 18 de desembre de 1989 (BOE núm. 3, de 3 de gener de 1990), per la qual s'anuncia concurs de trasllat de secretaris judicials de la primera categoria.

— Ordres de 29 de desembre de 1989 i de 7 de febrer de 1990 (BOE núm. 3 i 41, de 3 de gener i 16 de febrer de 1990, respectivament), per les quals s'anuncien concursos de trasllat de secretaris judicials de la segona categoria.

— Ordres de 30 de gener, 9 d'abril i 30 de maig de 1990 (BOE núm. 32, 95 i 133, de 6 de febrer, 20 d'abril i 4 de juny, respectivament), per les quals s'anuncien concursos de trasllat per a la provisió de places vacants de la categoria tercera del cos de secretaris judicials.

— Ordre de 27 de març de 1990 (BOE núm. 87, d'11 d'abril), per la qual s'anuncia concurs de trasllat de la categoria segona del cos de secretaris judicials.

En l'Ordre de 14 de juny de 1990 (BOE núm. 153, del 27) per la qual s'anuncia concurs de trasllat entre funcionaris del Cos a extingir de Secretaris de Jutjats de Pau de municipis de més de 7.000 habitants i entre funcionaris del Cos d'Oficials de l'Administració de Justícia, per a la provisió de diverses places de Secretaris de jutjats de Pau, es fa una referència indirecta a les llengües oficials en citar-s'hi l'article del Reglament Orgànic que atribueix sis anys d'antiguitat als qui acreditin de saber la del lloc de destinació: «Les places, en les diferents fases "de resultes", s'adjudicaran entre els oficials d'acord amb el que determina el punt 5è. de l'art. 51 del Reglament Orgànic esmentat. Els qui volguessin fer valer alguna de les preferències que estableixen els art. (...) 51.6 (...) del Reglament esmentat, hauran d'expressar-ho així a la seva instància acreditant fefaentment el que determina l'article 51.»

L'Acord de 22 de febrer de 1990 (BOE núm. 60, de 10 de març, i correcció d'errors al núm. 67, de 19 de març), de la Comissió Permanent del Consell General del Poder Judicial, relatiu a la publicació al BOE de l'Acord Plenari de 16 de març de 1989, sobre reglamentació de sol·licitud de provisió de places i càrrecs de nomenament discrecional, esmenta, en el seu article 2, els requisits exigits en els articles 335 i següents de la Llei orgànica del Poder Judicial als magistrats interessats en una plaça o càrrec. Recordem que en l'article 341.1 de la mateixa llei es preveu que: «per a la provisió de les places de President dels Tribunals Superiors de Justícia i de les Audiències en aquelles Comunitats Autònomes que gaudeixin de Dret Civil Especial o Foral, i també d'idioma oficial propi, el Consell General del Poder Judicial valorarà com a mèrit l'especialització d'aquests Drets Civils Especial o Foral i el coneixement de l'idioma propi de la Comunitat.»

Malgrat que el punt següent del mateix article preveu que «Reglamentàriament es determinaran els criteris de valoració sobre el coneixement de l'idioma i del Dret Civil Especial o Foral de les esmentades Comunitats Autònomes, com a mèrit preferent en els concursos per a òrgans jurisdiccionals del seu territori», els acords de 22 de març de 1990 (BOE núm.

77, del 30), pels quals s'anuncien concursos per a la provisió de determinats càrrecs judicials entre membres de la Carrera Judicial amb categoria de Magistrat, i per a la provisió dels Jutjats que se citen, entre membres de la Carrera Judicial amb categoria de Jutge, respectivament, no parlen en absolut d'aquests mèrits preferents. Tampoc no fa cap referència en aquest sentit l'Ordre de 30 d'abril de 1990 (BOE núm. 113, d'11 de maig), per la qual es convoca concurs per cobrir vacants de Magistrats.

Així mateix no es fa cap referència a les llengües oficials en les proves selectives, com és el cas de l'Ordre de 24 d'abril de 1990 (BOE núm. 118, de 17 de maig), per la qual se'n convoquen per a la promoció a la segona categoria del Cos de Secretaris Judicials de l'Administració de Justícia entre Secretaris de la tercera categoria.

Administració militar

Per completar cròniques anteriors, cal esmentar l'article 71 de la Llei Orgànica 2/1989, de 13 d'abril (BOE núm. 92, del 18 d'abril) reguladora del procediment militar. Diu el següent:

«Artículo 71.

»En todas las actuaciones judiciales, los miembros de los Órganos Judiciales Militares y los de la Fiscalía Jurídico-Militar usarán el castellano, lengua oficial del Estado.

»Las partes, sus representantes y quienes les dirijan, así como los testigos y peritos, podrán utilizar, además del castellano, la lengua oficial de la Comunidad Autónoma en cuyo territorio tengan lugar las actuaciones judiciales, tanto en manifestaciones orales como escritas. Si alguno de los intervinientes en las actuaciones mencionadas alegase no conocer la lengua propia de la Comunidad Autónoma, lo advertirá previamente a efectos de que el órgano judicial habilite como intérprete a cualquier persona conocedora de la lengua empleada, previo juramento o promesa de aquélla.

»Las actuaciones judiciales realizadas y los documentos presentados en el idioma oficial de una Comunidad Autónoma, dentro de su territorio tendrán plena validez y eficacia. No obstante, se procederá de oficio a su traducción al castellano.»

Aquest article parteix de la redacció del 231 de la Llei Orgànica 6/1985, del poder judicial, transcrit al núm. 6 d'aquesta REVISTA (pàg. 203). Malgrat que l'article 231 de la LOPJ ja estableix una desigualtat discriminatòria en favor del castellà, que el Tribunal Constitucional ha legitimat en la se-

va Sentència 56/1990 (vegeu la *Crònica* corresponent en aquest mateix número), l'article 71 de la Llei que ara comentem és encara més contrari al marc constitucional de doble oficialitat i única propietat, ja que impedeix en tot cas que jutges, magistrats, fiscals, secretaris i altres funcionaris militars usin les llengües oficials pròpies diferents del castellà, i fa traduir a aquesta darrera llengua tota actuació o document fet en aquelles llengües.

Cultura

En aquest àmbit, cal esmentar els premis següents, corresponents a 1990 i destinats a obres fetes en qualsevol de les «llengües espanyoles» (la darrera especifica que les llengües han de ser oficials), i convocats per diferents resolucions de data 19 de febrer de 1990, publicades al BOE núm. 50, de 9 de març de 1990:

— Premio Nacional de las Letras Españolas. «Des de 1984», aquest premi ha reconegut «el conjunt de l'obra literària d'un autor espanyol, escrita en qualsevol de les llengües espanyoles». Una de les dues finalitats d'aquest premi és incidir «en la presència de llengües diferents en la configuració de la cultura espanyola, integrada per una pluralitat d'aportacions lingüístiques que representen cadascuna d'elles una tradició literària que forma part de tot el nostre llegat cultural».

— Premio Nacional de Literatura, en les modalitats de poesia, narrativa i assaig.

— Premio Nacional de Historia de España.

— Premio Nacional de Traducción.

— Premio Nacional de Literatura Infantil, en les modalitats de creació i traducció.

Ensenyament

En aquest àmbit cal remarcar el manteniment del text de l'apartat V de l'Ordre de 5 d'abril de 1990 (BOE núm. 87, de l'11), per la qual es convoca amb caràcter general concurs-oposició a cossos de funcionaris docents d'Educació Bàsica, Ensenyaments Mitjans, Artístics i d'Idiomes.

Recordem que aquest apartat, en la seva nova versió de la convocatòria anterior (*vid.* la *Crònica* del número 14, pàg. 378 i 379), va donar lloc a la inclusió d'una prova eliminatòria de llengua per a l'accés al cos en les oposicions convocades per la Generalitat, prova que naturalment s'ha mantingut. L'apartat que comentem diu el següent: «V. Llengua de Comunitats Autònomes. En les convocatòries específiques que incloguin places situades en Comunitats Autònomes la llengua pròpia de les quals tingui caràcter oficial, podran establir-s'hi els procediments adequats per acreditar el coneixement de la llengua corresponent. Aquests procediments no tindran caràcter eliminatori per a l'accés al Cos, excepte en aquells casos en els quals, pel fet de tractar-se de places en les quals l'ensenyament ha d'impartir-se en la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma, pugui prescriure's el coneixement de l'esmentada llengua en consonància amb les competències establertes i la jurisprudència constitucional».

D'altra banda, l'Ordre de 23 d'abril de 1990 (BOE núm. 100, del 26) per la qual es convoquen proves selectives per a l'ingrés, pel sistema d'accés lliure, al cos de professors d'Ensenyança General Bàsica amb destinació a les comunitats autònomes sense competències transferides en la matèria, inclou unes minses previsions lingüístiques idèntiques a les convocatòries anteriors. Així, pel que fa a les Illes Balears, s'hi preveu una «prova de coneixement de la llengua catalana i de la cultura balear» que «no tindrà, en cap cas, caràcter eliminatori, per bé que els opositors que no la superin queden obligats a participar en els cursos de llengua catalana i cultura balear que convoquin el Ministeri d'Educació i Ciència i el Departament d'Educació del Govern Balear, en la forma que es determini». En la *Crònica* del número 14, pàg. 379, observàvem que aquesta convocatòria «estableix un criteri més restrictiu contra la llengua pròpia» que el que es preveu a la convocatòria marc comentada fa un moment. Sembla que hi hauria una possibilitat de superar les previsions lingüístiques de l'ordre de 23 d'abril esmentada mitjançant una aplicació decidida de l'Ordre de 7 de maig de 1990 (BOE núm. 131, d'1 de juny de 1990), per la qual es publica la plantilla tipus dels centres públics de pre-escolar, Educació General Bàsica i Educació especial. L'apartat d'aquesta darrera Ordre, que igualment només afecta les comunitats autònomes que no tenen transferides competències en matèria d'ensenyament, diu el següent: «En aplicació del que estableixen les lleis de normalització lingüística de les comunitats autònomes de les Illes Balears i de Navarra, i d'acord amb el que preveuen els convenis subscrits entre el Ministeri d'Educació i Ciència i les comunitats referides, el que disposa l'ordre present s'adequarà amb la finalitat que en les relacions de llocs de treball dels centres que hi estan

situats, es tinguin en compte les necessitats derivades de l'ensenyament de les llengües oficials pròpies, com també, si s'escau, l'ensenyament en les llengües referides». L'apartat cinquè prescriu, encara, que: «En els centres acollits al Conveni amb el Ministeri de Defensa situats en les Comunitats Autònomes amb llengua oficial pròpia, les relacions de llocs de treball s'adequaran amb la finalitat que incloguin els llocs corresponents a les llengües de les comunitats esmentades.»

També, pel que fa a les Illes Balears, cal esmentar el Reial Decret 1666/1989, de 22 de desembre (BOE núm. 4, de 4 gener de 1990), pel qual s'aproven els Estatuts de la Universitat de les Illes Balears. S'hi fan les referències lingüístiques següents: «Article 4: la Universitat de les Illes Balears és una institució que està lligada a la realitat històrica, científica, social i econòmica de les Illes Balears, la qual cosa comporta una atenció especial a l'estudi de la cultura catalana (...). Article 5: La llengua catalana, pròpia de la Universitat de les Illes Balears, té, juntament amb la castellana, caràcter de llengua oficial, i tots els membres de la Universitat tenen el dret d'utilitzar-la, activament i passiva. La Universitat normalitzarà l'ús del català en l'àmbit de les seves competències. Article 6: La Universitat de les Illes Balears és la Institució oficial consultiva per a tot allò que faci referència a la llengua catalana, tal com ho estableix l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.»

Encara pel que fa en aquestes Illes, el BOE núm. 130, de 31 de maig de 1990, publica la Resolució de 25 de maig, que fa públic el Conveni general de cooperació amb el Ministeri d'Educació i Ciència sobre l'ensenyament de la llengua catalana.

Altres disposicions en matèria d'ensenyament que fan referències lingüístiques:

— Ordre de 30 d'abril de 1990 (BOE núm. 111, de 9 de maig), per la qual es regula el procediment d'expedició de determinats títols i diplomes oficials d'Educació Superior i Postgrau. Remet a disposicions que ja preveuen la redacció bilingüe dels títols.

— Ordre d'11 de maig de 1990 (BOE núm. 115, de 14 de maig), per la qual s'estableix el procediment per a la provisió de vacants de personal docent a l'estranger. Hi trobem una base específica amb el text següent: «1r. El nivell de coneixement d'una de les llengües del país on estigui situada la plaça a la qual aspiren, o si no n'hi ha, d'una llengua diferent del castellà que sigui d'ús en l'àmbit geogràfic. En la convocatòria específica haurà d'establir-se la llengua o llengües que es considerin necessàries

que coneguïn els candidats en relació amb aquells països en els quals aquest aspecte hagi de ser determinat.»

— Tot seguit trobem una Ordre relacionada amb l'anterior: l'Ordre de 14 de maig de 1990, (BOE núm. 116, de 15 de maig), de convocatòria específica per a la provisió de vacants en Centres públics a l'estranger per al personal docent. Aquesta disposició té la intenció d'atendre «les necessitats educatives de la població escolar espanyola a l'exterior i respondre les demandes de la població no espanyola, contribuint a la projecció exterior de la llengua castellana i de la nostra cultura». La inadequació d'aquesta intenció amb el pluralisme lingüístic reconegut constitucionalment ens sembla evident. La base quarta d'aquesta convocatòria preveu que en el procediment específic de selecció hi haurà una fase general i una d'específica, i que en aquesta darrera es comprovarà, entre d'altres aspectes, el nivell de coneixement dels candidats en la llengua o les llengües del país de destinació que s'indiquen en la descripció dels llocs. És tot un detall que es prevegi el coneixement del català com a mèrit per als professors que han de projectar la llengua castellana a Andorra.

Etiquetatge

Com denunciem número rere número, el Govern de l'Estat s'entesta a imposar el castellà en l'etiquetatge obligatori dels productes comercials, i ho fa com a norma bàsica que pretén imposar per sobre de les competències de les comunitats autònomes, ja siguin lingüístiques o en matèria de consum. Així ho fa l'article 3, primer incís, de dues Ordres de 15 de febrer de 1990 (BOE núm. 44, del 20), per les quals s'estableix la normativa per a l'etiquetatge informatiu dels guants, la primera, i dels articles de marroquineria, viatge i albarderia, la segona. Aquesta imposició és especialment funesta si tenim en compte que figura en un incís que constitueix un dels dos únics apartats declarats bàsics per la disposició addicional primera de les mateixes ordres.

També fan una imposició anàloga:

— El Reial Decret 3976/1990, de 16 de març (BOE núm. 74, del 27), pel qual s'aproven les condicions generals dels materials, per a ús alimentari, diferents dels polimèrics. Article 6.2: «Les dades obligatòries del marcatge i l'etiquetatge s'expressaran necessàriament, almenys, en la llengua espanyola oficial de l'Estat, en la qual igualment serà obligatori consignar les instruccions d'ús, seguretat i manteniment.»

— Reial Decret 472/1990, de 6 d'abril (BOE núm. 88, del 12), pel qual es regulen els dissolvents d'extracció utilitzats en l'elaboració de productes alimentaris i dels seus ingredients. L'article 5 imposa la llengua espanyola oficial de l'Estat en l'etiquetatge i la retolació.

D'altres disposicions de l'àmbit alimentari no fan cap referència lingüística directa però també volen imposar el castellà en l'etiquetatge i la retolació en remetre's al Reial Decret 1122/1988 esmentat en la *Crònica* del número 13 (pàg. 226). Així ho han fet en aquest període el Reial Decret 668/1990, de 25 de maig (BOE núm. 130, del 31), pel qual es modifica la Reglamentació tècnico-sanitària per a l'elaboració, circulació i comerç de materials polimèrics, en relació amb els productes alimenticis i alimentaris, aprovada pel Reial Decret 1125/1982, de 30 d'abril (punt quart, que dona una nova redacció a l'apartat 10.2.4), i els Reials Decrets 822 i 823 de 1990, de 22 de juny (BOE núm. 154, del 28), pels quals s'aprova la Reglamentació tècnico-sanitària per a l'elaboració, circulació i comerç del cacau i de la xocolata, el primer, i de productes derivats de cacau, derivats de la xocolata i sucedanis de la xocolata, el segon.

L'article 3 de l'Ordre de 12 de març de 1990 (BOE núm. 65, del 16), sobre trasllats transfronterers de residus tòxics i perillosos estableix que les etiquetes i les instruccions estiguin redactades en les llengües oficials de cadascun dels estats afectats per aquest transport entre fronteres.

Funció pública

La majoria de les convocatòries de proves selectives de l'administració de l'Estat continuen incloent la mateixa clàusula relativa a les diverses llengües oficials que hem reproduït en números anteriors. Recordem que diu el següent: «En compliment d'allò que disposa l'article 19 de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública, el Ministeri per a les Administracions Públiques, a través de l'INAP, i en col·laboració amb els Centres de Formació de Funcionaris competents en cada cas, vetllarà per la formació dels aspirants seleccionats en el domini de la llengua oficial de les Comunitats Autònomes en les quals obtenguin destinació, un cop nomenats funcionaris de carrera.»

Aquesta previsió apareix en les convocatòries de proves selectives següents:

— Resolucions de 9 de març de 1990 (BOE núm. 65, del 16), de la Secretaria d'Estat per a l'Administració Pública, per a l'ingrés en les esca-

les següents: tècnics facultatius superiors d'organismes autònoms; titulats d'escoles tècniques de grau mitjà i escala tècnica de gestió d'organismes autònoms del Ministeri de Transports, Turisme i Comunicació.

— Resolució de 16 de maig de 1990 (BOE núm. 118, del 17), de la Secretaria de l'Estat per a l'Administració Pública, per a l'ingrés en el Cos d'Arquitectes de la Hisenda Pública.

Registres públics

Amb cert retard cal citar —i lamentar— el Reial Decret 1597/1989, de 29 de desembre (BOE, núm. 3313, del 30; correcció d'errades al núm. 8, de 9 de gener de 1990), pel qual s'aprova el Reglament del Registre Mercantil. L'article 36.1 d'aquest reglament ordena sense ambatges que: «Els assentaments del registre es redactaran en llengua castellana.» Aquest atac a l'Estat plurilingüe que pretenia dibuixar la Constitució de 1978 constitueix una novetat respecte al reglament de 1956, que pel que fa a l'ús de les llengües oficials diferents del castellà no constituïa en si cap obstacle. Naturalment el Govern de la Generalitat ha interposat un conflicte positiu de competència en relació amb aquesta imposició del castellà, el qual recurs duu el número 1080/1990 i ha estat admès a tràmit amb data 16 de maig de 1990 (vegeu-ne la provisió al BOE núm. 123, del 23, o al DOGC núm. 1301, de 6 de juny).

Retolació

En aquest àmbit cal lamentar també el preocupant text de l'article 56 del Reial Decret Legislatiu 339/1990, de 2 de març (BOE núm. 63, del 14; correcció d'errades al 185, de 3 d'agost), per qual s'aprova el text articulat de la Llei sobre Trànsit, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat Vial, el qual article, inclòs dins el títol III «de la senyalització», diu que «les indicacions escrites dels senyals s'expressaran almenys en l'idioma espanyol oficial de l'Estat». En el número anterior no vam esmentar la Llei 18/1989, de 25 de juliol (BOE núm. 178, de 27 de juliol), de Bases sobre Trànsit, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat Vial, per tal com aquesta no parlava de la llengua. El Reial Decret Legislatiu, doncs, s'extralimita respecte a la Llei de bases autoritzadora, i envaeix, a més, competències autonòmiques com la lingüística. La imposició que fa del

castellà constitueix una nova normativa menys respectuosa per a les llengües diferents del castellà que la fins ara vigent. Aquesta es tractava del Reial Decret 534/1982, de 12 de febrer (BOE núm. 50, del 27), el qual en deroga un de l'any anterior que imposava només el castellà en la senyalització de carreteres, aeroports, estacions ferroviàries, d'autobusos i marítimes i serveis públics d'interès general. El reglament de 1982 estableix, a causa de «certs dubtes sorgits en l'aplicació de la normativa vigent», en la senyalització —entre d'altres— de les carreteres estatals que travessen Comunitats Autònomes amb una altra llengua oficial diferent del castellà, l'ús de les dues llengües oficials a condició que els governs autònoms dictin una disposició anàloga per a llurs carreteres. Naturalment hem de considerar que el Reial Decret de 1982 continua vigent, ja que no es contradiu amb el Reial Decret Legislatiu 339/1990.

Altres disposicions

A més del que s'ha recollit cal esmentar també el Reial Decret 74/1990, de 19 de gener (BOE núm. 20, del 23), pel qual es modifica el Codi de la Circulació en matèria de permisos de conduir per desenvolupar i adaptar el dret comunitari. Aquest Reial Decret hauria estat una oportunitat per eliminar el greuge actual de disposar d'un document oficial personal, amb textos en deu llengües, sense que hi figuri la llengua pròpia del país del titular. Pensem que algunes de les llengües que tenim en els nostres carnets són tan parlades com el català, o molt menys, com en el cas del gaèlic. El text del nou article 261.II.b del codi parla de permisos de conduir «*redactados en idioma oficial del Estado español o vayan acompañados de una traducción oficial al mismo*». El dubte que planteja la manca de l'article determinat queda esvaït pel pronom en singular. En qualsevol cas, el model de permís de conduir comunitari per al «Regne d'Espanya» que figura en l'annex no respecta el plurilingüisme estatal. El Reial Decret defineix per traducció oficial «*la realizada por la Oficina de Interpretación de Lenguas del Ministerio de Asuntos Exteriores por los intérpretes jurados, por los Cónsules españoles en el extranjero, por los Cónsules en España del país que haya expedido el permiso de que se trate o por el Real Automóvil Club de España*».